

— Готовъ съмъ да услужъ на такъизи момцы.

— И ще бъдешъ награденъ премного; но ето що трѣба да сторишъ.

Туй като рече Кокко оттегли господаря и Манофина до крайнія стълбъ и приложи ниско:

— Трѣба да ни помогнешъ да отървемъ Севилскыя управитель въ деня на *ауто-да-фето*, като грабнемъ и олувимъ инквизитора, когото ты ще пазишъ като твой пльнникъ до като донъ Естеванъ стигне първото испанско при-танище и отплава за друга земя.

— Знаешъ ли че турямы живота си въ опасность! рече *началникътъ*.

— За двѣстъ хиляды *реала*, приложи Кокко.

— Двѣстъ хиляды *реала*! повтори Мандаменто.

— Който ще земешъ за да грабнешъ преосвещеннаго Арбуеза, и да го пазишъ два дни въ подземеліята на Гардунята.

— И послѣ да ны изгори като еретицы! Мислишъ ли ма за безуменъ Кокко? Да го *затъмнимъ*, да; на добъръ часть. Умрѣлытъ неструвать вече зло. Но да го грабнемъ... не, не; ный грабимъ само момичета.

— Но донъ Естеванъ не иска да стане убійство, рече Кокко.

— Нагово Благородіе е чистосърдеченъ като агне; но безъ помощта на Манофина и заповѣдта на... Но доста, знаиъ азъ... Ако донъ Естеванъ живѣе еще, туй не е грѣшка на инквизитора.

— Колкото за живота на Арбуеза не ма е грижа, рече Кокко; но донъ Естеванъ не ще са съгласи да бъде убитъ, а управительтъ изгоренъ.

— Добръ, ще мълчъ, повърнъ Мандаменто усмихнътъ. Двѣстъ хиляды *реала*, мисляше той, ми са предлагать за да земѣхъ удоволствието да убийъ проклетыя онзи инквизи-